

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)
zo 7. decembra 2006 *

Vo veci C-306/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Audiencia Provincial de Barcelona (Španielsko) zo 7. júna 2005 a doručený Súdnemu dvoru 3. augusta 2005, ktorý súvisí s konaním:

Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE)

proti

Rafael Hoteles SA,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia A. Borg Barthet, J. Malenovský (spravodajca), U. Lõhmus a A. Ó Caoimh,

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. mája 2006,

* Jazyk konania: španielčina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE), v zastúpení: R. Gimeno-Bayón Cobos a P. Hernández Arroyo, abogados,

- Rafael Hoteles SA, v zastúpení: R. Tornero Moreno, abogado,

- francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a J.-C. Niollet, splnomocnení zástupcovia,

- Írsko, v zastúpení: D. J. O'Hagan, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci N. Travers, BL,

- rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

- poľská vláda, v zastúpení: K. Murawski, U. Rutkowska a P. Derwicz, splnomocnení zástupcovia,

- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: J. R. Vidal Puig a W. Wils, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 13. júla 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke sa týka výkladu článku 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Sociedad general de Autores y Editores de España (SGAE) a Rafael Hoteles SA (ďalej len „spoločnosť Rafael“) v súvislosti s údajným porušením práv duševného vlastníctva, ktoré spravuje SGAE, touto spoločnosťou.

Právny rámec

Uplatniteľné medzinárodné právo

- 3 Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, ktorá tvorí prílohu 1C Dohody z Marakéšu o založení Svetovej obchodnej organizácie, bola v mene Európskeho spoločenstva schválená rozhodnutím Rady 94/800/ES 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 — 1994) (Ú. v. ES L 336, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80).

- 4 Článok 9 ods. 1 dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva upravuje:

„Členovia budú dodržiavať ustanovenia článkov 1 až 21 Bernského dohovoru (1971) a jeho príloh. Členovia však nebudú mať práva alebo záväzky podľa tejto dohody, pokiaľ ide o práva udelené podľa článku 6 *bis* tohto dohovoru alebo o práva z tohto článku odvodené.“

- 5 Podľa článku 11 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel (revidovaného v Paríži 24. júla 1971) v znení zmien z 28. septembra 1979 (ďalej len „Bernský dohovor“):

„1. Autori dramatických, hudobno-dramatických a hudobných diel majú výlučné právo udieľať súhlas:

- (i) na verejné predvádzanie a predvedenie svojich diel, nech už sa také verejné predvádzanie a predvedenie uskutočňuje akýmkoľvek prostriedkami alebo spôsobmi;
- (ii) na verejný prenos predvádzania a predvedenia svojich diel, a to akýmkoľvek prostriedkami.

2. Autori dramatických alebo hudobno-dramatických diel majú po celý čas trvania svojich práv k pôvodným dielam tie isté práva, ak ide o preklady ich diel.“

6 Článok 11 *bis* ods. 1 Bernského dohovoru upravuje:

„Autori literárnych a umeleckých diel majú výlučné právo udielať súhlas:

- (i) na vysielanie svojich diel rozhlasom alebo televíziou alebo na ich zverejňovanie akýmkoľvek inými prostriedkami slúžiacimi na bezdrôtové šírenie znakov, zvukov alebo obrazov;
- (ii) na akékoľvek zverejňovanie po drôte alebo bezdrôtovo, diela vysielaného rozhlasom alebo televíziou, ak uskutočňuje toto zverejňovanie iná organizácia než pôvodná;
- (iii) na zverejňovanie diela vysielaného rozhlasom alebo televíziou, ampliómom alebo akýmkoľvek iným obdobným zariadením na prenos znakov, zvukov alebo obrazov.“

7 Svetová organizácia duševného vlastníctva (WIPO) prijala v Ženeve 20. decembra 1996 zmluvu WIPO o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch, ako aj zmluvu WIPO o autorských právach. Tieto dve zmluvy boli schválené v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208).

8 Článok 8 zmluvy WIPO o autorských právach upravuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 11 ods. 1 bodu ii), článku 11bis ods. 1 bodov i) a ii), článku 11ter ods. 1 bodu ii), článku 14 ods. 1 bodu ii) a článku

14bis ods. 1 Bernského dohovoru majú autori literárnych a umeleckých diel výhradné právo udeľovať súhlas na akékoľvek vysielanie svojich diel pre verejnosť drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane takého sprístupnenia svojich diel verejnosti, keď jednotlivci môžu mať prístup k týmto dielam z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia.“

- 9 Dohodnuté vyhlásenia týkajúce sa zmluvy WIPO o autorských právach boli prijaté na diplomatickej konferencii 20. decembra 1996.
- 10 Dohodnuté vyhlásenie k článku 8 uvedenej zmluvy znie takto:

„Rozumie sa, že len zabezpečenie fyzických zariadení, ktoré umožňujú alebo dovoľujú vysielanie samo osebe, nemožno pokladať za vysielanie v zmysle tejto zmluvy alebo Bernského dohovoru. Ďalej sa rozumie, že nič v článku 8 nebráni zmluvnej strane, aby uplatňovala článok 11bis ods. 2.“

Právna úprava Spoločenstva

- 11 Podľa odôvodnenia č. 9 smernice 2001/29:

„Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.“

12 Odôvodnenie č. 10 tejto smernice znie takto:

„Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby ,na požiadanie', sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.“

13 Odôvodnenie č. 15 tejto smernice uvádza:

„Na diplomatickej konferencii, ktorá sa konala pod záštitou Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) v decembri 1996, boli prijaté dve nové zmluvy, ‚Zmluva WIPO o autorskom práve' a ‚Zmluva WIPO o výkonoch a zvukových záznamoch', ktoré sa zaoberajú ochranou autorov a ochranou výkonných umelcov a producentov zvukových záznamov. Tieto zmluvy výrazne modernizujú medzinárodnú ochranu autorských práv a súvisiacich práv, prinajmenšom vzhľadom na tzv. ‚digitálny program', a zdokonaľujú prostriedky boja proti pirátstvu na celom svete. Spoločenstvo a väčšina členských štátov už podpísali tieto zmluvy a práve prebieha proces prípravy ratifikácie zmlúv spoločenstvom a členskými štátmi. Táto smernica slúži na uplatnenie viacerých medzinárodných záväzkov.“

14 Podľa odôvodnenia č. 23 tejto smernice:

„Táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá

nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.“

15 Odôvodnenie č. 27 smernice 2001/29 uvádza:

„Samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice.“

16 Článok 3 tejto smernice upravuje:

„1. Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

2. Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom:

a) pre výkonných umelcov k záznamom ich výkonov;

b) pre výrobcov zvukových záznamov k ich zvukovým záznamom;

- c) pre výrobcov prvých záznamov filmov k originálu a k rozmnoženinám ich filmov;
- d) pre vysielajúce organizácie k záznamom ich vysielaní, či už sú tieto vysielania prenášané po drôte alebo vzduchom vrátane káblov alebo satelitu.

3. Práva uvedené v odseku 1 a 2 nezaniknú žiadnym aktom verejného prenosu alebo sprístupnenia verejnosti, ako je uvedené v tomto článku.“

Vnútroštátna právna úprava

17 Úplné znenie zákona o duševnom vlastníctve, ktorý upravuje, spresňuje a harmonizuje právne predpisy v tejto oblasti (ďalej len „ZDV“), bolo prijaté kráľovským legislatívnym dekrétom č. 1/1996 z 12. apríla 1996 (BOE č. 97 z 22. apríla 1996).

18 Článok 17 ZDV upravuje:

„Autor má výlučné práva na využívanie svojho diela akýmkoľvek spôsobom, najmä práva na rozmnožovanie, rozširovanie, verejný prenos a spracovanie, ktoré nemožno vykonať bez jeho súhlasu s výnimkou prípadov upravených týmto zákonom.“

19 Článok 20 ods. 1 ZDV uvádza:

„Verejným prenosom sa rozumejú všetky akty, ktorými sa dielo sprístupnilo väčšiemu počtu osôb bez predchádzajúceho odovzdania exemplárov každej z nich.

Za verejný prenos nemožno považovať prenos vo výlučne súkromných priestoroch, ktoré nie sú ani súčasťou vysielacej siete a ani s ňou nie sú spojené.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

20 SGAE je organizácia poverená správou práv duševného vlastníctva v Španielsku.

21 SGAE považovala používanie televíznych prijímačov a prístrojov zabezpečujúcich vysielanie hudobnej kulisy v rámci hotela, ktorého majiteľkou je spoločnosť Rafael, v období od júna 2002 do marca 2003 za verejný prenos diel patriacich do registra, ktorý spravuje. Keďže sa SGAE domnievala, že tieto prenosy sa vykonali v rozpore s právami duševného vlastníctva spojenými s týmito dielami, podala na Juzgado de Primera Instancia n° 28 de Barcelona (Súd prvého stupňa č. 28 v Barcelone) proti spoločnosti Rafael žalobu o náhradu škody.

- 22 Rozhodnutím zo 6. júna 2003 tento súd žalobu čiastočne zamietol. Vychádzal totiž s predpokladu, že používaním televíznych prijímačov v hotelových izbách nedochádza k verejnému prenosu diel spravovaných SGAE. Tento súd naopak zastával stanovisko, že žiadosť SGAE bola odôvodnená s ohľadom na všeobecnú známosť existencie spoločných priestorov v hoteloch vybavených televíznymi prijímačmi, v ktorých je atmosféra spríjemňovaná vysielaním hudby.
- 23 SGAE a spoločnosť Rafael podali odvolanie proti rozsudku na Audiencia Provincial de Barcelona, ktorý rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Ak sa v hotelových izbách inštalujú televízne prijímače, do ktorých sa cez kábel prenáša televízny signál vysielaný satelitom alebo terestriálne, predstavuje to verejný prenos diel, na ktorý sa vzťahuje harmonizácia vnútroštátnych predpisov o ochrane autorských práv stanovená v článku 3 smernice [2001/29]?
2. Je v rozpore s ochranou autorských práv, ktorá je upravená v smernici [2001/29], ak sa hotelová izba považuje za výlučne domáce priestory, a prenos prostredníctvom televíznych prijímačov, do ktorých sa prenáša signál predtým prijatý hotelom, sa preto nepovažuje za verejný prenos?
3. Môže sa na účely ochrany autorských práv vo vzťahu k verejnému prenosu, ktorá je upravená v smernici [2001/29], považovať prenos uskutočnený prostredníctvom televízneho prijímača v hotelovej izbe za verejný z toho dôvodu, že dielo je sprístupnené verejnosti, ktorá sa postupom času vymieňa?“

O návrhu na opätovné otvorenie ústnej časti konania

- 24 Listom doručeným Súdnemu dvoru 12. septembra 2006 požiadala spoločnosť Rafael podľa článku 61 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora o opätovné otvorenie ústnej časti konania.
- 25 Tento návrh je odôvodnený údajnou nelogickosťou návrhov generálnej advokátky. Spoločnosť Rafael tvrdí, že záporná odpoveď na prvú časť otázky, ktorú tieto návrhy obsahujú, nevyhnutne vedie k zápornej odpovedi aj na druhú a tretiu otázku, zatiaľ čo generálna advokátka nabáda odpovedať na tieto otázky kladne.
- 26 V tomto ohľade stačí pripomenúť, že Štatút Súdneho dvora a jeho rokovací poriadok neupravuje možnosť účastníkov konania podať pripomienky v reakcii na návrhy prednesené generálnym advokátom (pozri najmä rozsudok z 30. marca 2006, Emanuel, C-259/04, Zb. s. I-3089, bod 15).
- 27 Súdny dvor môže z úradnej moci alebo na návrh generálneho advokáta, ako aj na návrh účastníkov konania nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania v súlade s článkom 61 svojho rokovacieho poriadku, pokiaľ sa domnieva, že potrebuje ďalšie vysvetlenia alebo že vec musí byť rozhodnutá na základe tvrdenia, ktoré nebolo medzi účastníkmi konania prejednané (pozri najmä rozsudky z 13. novembra 2003, Schilling a Fleck-Schilling, C-209/01, Zb. s. I-13389, bod 19, ako aj zo 17. júna 2004, Recheio — Cash & Carry, C-30/02, Zb. s. I-6051, bod 12).
- 28 V tomto prípade sa Súdny dvor domnieva, že má k dispozícii všetky podklady, ktoré potrebuje na rozhodnutie.

29 Z tohto dôvodu nie je potrebné nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania.

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

30 Je potrebné konštatovať, že v rozpore s tvrdením spoločnosti Rafael sa na spor vo veci samej nevzťahuje smernica Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii (Ú. v. ES L 248, s. 15; Mim. vyd. 17/001, s. 134), ale smernica 2001/29. Táto smernica sa totiž uplatní na všetky verejné prenosy chránených diel, zatiaľ čo smernica 93/83 upravuje iba minimálnu harmonizáciu určitých aspektov ochrany autorských práv a práv s nimi súvisiacich v prípade verejného prenosu prostredníctvom satelitu alebo retransmisie programov z iných členských štátov káblom. Ako už Súdny dvor rozhodol, tieto pravidlá minimálnej harmonizácie neposkytujú na rozdiel od smernice 2001/29 žiadne podklady na zodpovedanie otázky týkajúcej sa situácie podobnej situácii, ktorá sa viaže na prejednávane prejudiciálne otázky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. februára 2000, Egeda, C-293/98, Zb. s. I-629, body 25 a 26).

31 Ďalej je potrebné pripomenúť, že z požiadaviek tak jednotného uplatnenia práva Spoločenstva, ako aj zásady rovnosti vyplýva, že znenie ustanovenia práva Spoločenstva, ktoré rovnako ako ustanovenie smernice 2001/29 výslovne neobsahuje žiadny odkaz na právo členských štátov na účely vymedzenia zmyslu a významu tohto ustanovenia, sa musí preto v zásade vykladať samostatným a jednotným spôsobom v celom Spoločenstve (pozri najmä rozsudky z 9. novembra 2000, Yiadom, C-357/98, Zb. s. I-9265, bod 26, a zo 6. februára 2003, SENA, C-245/00, Zb. s. I-1251, bod 23). Z toho vyplýva, že rakúska vláda nemôže náležite tvrdiť, že prináleží členským štátom vymedziť pojem „verejný“, na ktorý odkazuje smernica 2001/29, bez toho, že by ho definovala.

O prvej a tretej prejudiciálnej otázke

- 32 Podstatou prvej a tretej prejudiciálnej otázky vnútroštátneho súdu, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, je to, či poskytovanie signálu prostredníctvom televíznych prijímačov klientom ubytovaným v hotelových izbách predstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a či umiestnenie televíznych prijímačov do izieb takéhoto zariadenia predstavuje samo osebe prenos takejto povahy.
- 33 V tomto ohľade je potrebné uviesť, že uvedená smernica sama neupresňuje, čo je potrebné rozumieť pod „verejným prenosom“.
- 34 Podľa ustálenej judikatúry je potrebné pri výklade ustanovenia práva Spoločenstva zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele, ktoré sledujú právne predpisy, ktorých je súčasťou (pozri najmä rozsudky z 19. septembra 2000, Nemecko/Komisia, C-156/98, Zb. s. I-6857, bod 50, a zo 6. júla 2006, Komisia/Portugalsko, C-53/05, Zb. s. I-6215, bod 20).
- 35 Okrem toho sa musia právne texty Spoločenstva vykladať v rozsahu, v akom je to možné, vo svetle medzinárodného práva, najmä pokiaľ sa také texty týkajú práve vykonávania medzinárodnej zmluvy uzatvorenej Spoločenstvom (pozri najmä rozsudok zo 14. júla 1998, Bettati, C-341/95, Zb. s. I-4355, bod 20 a citovanú judikatúru).
- 36 Z odôvodnenia č. 23 smernice 2001/29 vyplýva, že pojem „verejný prenos“ je potrebné chápať v jeho širšom zmysle. Takýto výklad sa zdá byť okrem toho nevyhnutný na dosiahnutie hlavného cieľa uvedenej smernice, ktorým je, ako vyplýva

z odôvodnenia č. 9 a č. 10, zavedenie vysokej úrovne ochrany, okrem iného, autorov, ktorá im umožní získať zodpovedajúcu odmenu za používanie ich diel, najmä v súvislosti s ich verejným prenosom.

- 37 Súdny dvor rozhodol, že v rámci tohto pojmu sa výraz „verejný“ týka neurčitého počtu potenciálnych televíznych divákov (rozsudky z 2. júna 2005, Mediakabel, C-89/04, Zb. s. I-4891, bod 30, a zo 14. júla 2005, Lagardère Active Broadcast, C-192/04, Zb. s. I-7199, bod 31).
- 38 V takom kontexte, akým je kontext v konaní vo veci samej, je potrebné zvoliť globálny prístup, ktorý vyžaduje jednak zohľadnenie nielen klientov obývajúcich hotelové izby, ktorí sú ako jediní výslovne uvedení v prejudiciálnych otázkach, ale rovnako klientov, ktorí sú prítomní vo všetkých ostatných priestoroch uvedeného zariadenia a majú vo svojom dosahu umiestnený televízny prijímač. Jednak je tiež potrebné zohľadniť okolnosť, že sa obyčajne klienti v takomto zariadení rýchle striedajú. Všeobecne ide o dosť veľký počet osôb, takže ich treba považovať za verejnosť s ohľadom na hlavný cieľ smernice 2001/29, ako ho uvádza bod 36 tohto rozsudku.
- 39 Okrem toho je potrebné vziať do úvahy kumulatívne účinky vyplývajúce zo sprístupňovania diel týmto potenciálnym televíznym divákom, ktoré môžu mať v tomto kontexte zásadný význam. Preto nie je dôležité, že jedinými adresátmi sú hoteloví hostia a že títo hostia chápaní oddelene majú pre samotné hotelové zariadenie iba obmedzený hospodársky význam.
- 40 Rovnako je potrebné uviesť, že prenos, ku ktorému dochádza za takých okolností ako v konaní vo veci samej, sa musí podľa článku 11 *bis* ods. 1 bodu ii) Bernského dohovoru považovať za prenos uskutočňovaný rozhlasovou alebo televíznou

organizáciou, ktorá sa líši od pôvodnej. Takýto prenos sa tak uskutočňuje pre inú verejnosť než je tá, ku ktorej smeroval pôvodný prenos diela, to znamená, že sa uskutočňuje pre novú verejnosť.

- 41 Ako to totiž vysvetľuje sprievodca Bernského dohovoru — výkladový dokument vypracovaný WIPO, ktorý nie je právne záväzný, avšak prispieva k výkladu uvedeného dohovoru — tým, že autor udelí súhlas na vysielanie svojho diela rozhlasom alebo televíziou, zohľadňuje iba priamych užívateľov, to znamená držiteľov prijímačov, ktorí jednotlivito alebo v súkromnom a rodinnom kruhu prijímajú jednotlivé programy. Podľa tohto sprievodcu akonáhle tento druh prenosu prijíma širší okruh poslucháčov, a niekedy aj na účely dosiahnutia zisku, teda počúvanie alebo sledovanie diela môže využívať nová časť verejnosti, ktorá prijíma program prostredníctvom reproduktorov alebo podobných zariadení, nejde už o príjem samotného programu, ale o samostatný akt, ktorý predstavuje prenos vysielaného diela novej verejnosti. Ako uvádza spomínaný sprievodca, tento verejný príjem podnecuje využitie výlučného práva autora udeliť súhlas s týmto príjmom.
- 42 Klienti hotelového zariadenia pritom predstavujú takúto novú verejnosť. Rozširovanie diela vysielaného rozhlasom alebo televíziou týmto klientom prostredníctvom televíznych prijímačov totiž nepredstavuje iba technický prostriedok smerujúci k zabezpečeniu alebo zlepšeniu príjmu pôvodného programu v oblasti pokrytia signálom. Naopak, hotelové zariadenie je subjektom, ktorý s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k chránenému dielu. Ak by totiž toto sprostredkovanie neexistovalo, klienti by v zásade nemohli mať úžitok z vysielaného diela napriek tomu, že by sa nachádzali vo vnútri uvedenej oblasti.
- 43 Ďalej z článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a z článku 8 zmluvy WIPO o autorských právach vyplýva, že na účely verejného prenosu stačí, aby sa dielo sprístupnilo verejnosti tak, aby osoby, ktoré ju tvoria, mali k nemu prístup. Preto nie je v tomto ohľade rozhodujúce na rozdiel od tvrdenia spoločnosti Rafael a Írska, že klienti, ktorí si televízny prijímač nezapli, nemali v skutočnosti k dielam prístup.

- 44 Okrem toho zo skutočností uvedených v spise predloženom Súdnemu dvoru vyplýva, že sprostredkovanie prístupu k dielu vysielanému rozhlasom alebo televíziou hotelovým zariadením svojim klientom sa musí považovať za poskytnutie dodatočnej služby s cieľom dosiahnuť určitý zisk. Nemožno totiž vážne spochybniť, že ponuka tejto služby ovplyvňuje úroveň hotelu, a tým aj cenu izieb. Preto aj za predpokladu, ako tvrdí Komisia Európskych spoločností, že sledovanie zisku ako cieľa nie je nevyhnutnou podmienkou existencie verejného prenosu, je v každom prípade preukázané, že zisková povaha prenosu existuje za takých okolností ako v konaní vo veci samej.
- 45 Pokiaľ ide o otázku, či umiestnenie televíznych prijímačov do hotelových izieb predstavuje samo osebe verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, je potrebné zdôrazniť, že znenie odôvodnenia č. 27 tejto smernice uvádza v súlade s článkom 8 zmluvy WIPO o autorských právach, že „samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo osebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice“.
- 46 Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení vzťahujúcich sa obvyčajne okrem hotelového zariadenia aj na podniky špecializujúce sa na predaj alebo prenájom televíznych prijímačov nepredstavuje ako také prenos v zmysle smernice 2001/29, nemení to nič na skutočnosti, že toto zariadenie môže technicky umožniť prístup verejnosti k dielam vysielaným rozhlasom alebo televíziou. Preto, ak poskytuje hotelové zariadenie prostredníctvom takto umiestnených televíznych prijímačov signál svojim klientom ubytovaným v izbách tohto zariadenia, ide o verejný prenos bez toho, aby bolo potrebné vedieť, aká technika prenosu signálu sa používa.
- 47 Na prvú a tretiu otázku je potrebné teda odpovedať tak, že hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle

smernice 2001/29, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice.

O druhej otázke

⁴⁸ Druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či súkromná povaha hotelových izieb bráni tomu, aby sprístupnenie diela v týchto priestoroch prostredníctvom televíznych prijímačov predstavovalo verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.

⁴⁹ V tomto ohľade Írsko tvrdí, že je potrebné rozlišovať medzi tými prenosmi alebo sprístupňovaniami diel, ku ktorým dochádza v súkromí hotelových izieb, a tými, ku ktorým dochádza vo verejných priestoroch tohto zariadenia. Toto tvrdenie však nemožno prijať.

⁵⁰ Ako zo znenia, tak aj zo zmyslu článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 zmluvy WIPO o autorských právach, ktoré vyžadujú súhlas autora nie na prenosy na verejnom mieste alebo mieste prístupnom verejnosti, ale na verejné prenosy, ktorými sa dielo sprístupňuje verejnosti, totiž vyplýva, že súkromná alebo verejná povaha miesta prenosu nie je dôležitá.

- 51 Okrem toho podľa ustanovení smernice 2001/29 a zmluvy WIPO o autorských právach právo na prenos diel verejnosti sa realizuje takým spôsobom, že každý jednotlivец má k týmto dielam prístup z miesta a v dobe, ktoré si zvolí. Uvedené právo na sprístupnenie diel verejnosti, a tak aj na verejný prenos, by pritom bolo zjavne zbavené svojho zmyslu, pokiaľ by sa netýkalo rovnako aj verejného prenosu uskutočňovaného na súkromných miestach.
- 52 Na podporu tvrdenia týkajúceho sa súkromnej povahy hotelových izieb sa Írsko dovoľáva aj Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme, a konkrétne článku 8, podľa ktorého sú zakázané všetky svojvoľné alebo neprimerané zásahy verejnej moci do oblasti súkromnej činnosti. Ani toto tvrdenie však nemožno prijať.
- 53 V tomto ohľade treba uviesť, že Írsko nespresňuje, kto by bol v súvislosti s konaním vo veci samej obeťou takéhoto svojvoľného alebo neprimeraného zásahu. Pritom je len ťažko mysliteľné, že by Írsko myslelo klientov, ktorí využívajú prijímaný signál a ktorí nemajú žiadnu povinnosť poskytnúť autorskú odmenu. Zjavne nemôže ísť ani o hotelové zariadenie, pretože aj keď je potrebné dospieť k záveru, že toto zariadenie je povinné zaplatiť uvedenú odmenu, nemožno však tvrdiť, že je obeťou porušenia článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v rozsahu, v akom sa izby po tom, ako boli poskytnuté klientom, nemôžu považovať za jeho súkromnú oblasť života.
- 54 S ohľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je potrebné odpovedať na druhú otázku tak, že súkromná povaha hotelových izieb nebráni tomu, aby sa v nich uskutočňovaný prenos diela prostredníctvom televíznych prijímačov považoval za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.

O trovách

55 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice.**
2. **Súkromná povaha hotelových izieb nebráni tomu, aby sa v nich uskutočňovaný prenos diela prostredníctvom televíznych prijímačov považoval za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.**

Podpisy